

Eelotsuse küsimused

1. Kas liikmesriigi menetleva ametiasutuse otsustus, et originaaldokumendid, mille ehtsust ei ole võimalik tuvastada, ei saa olla uued dokumendid või tõendid, on kooskõlas direktiivi 2013/32/EL⁽¹⁾ artikli 40 lõikega 2 koosmõjus direktiivi 2011/95/EL⁽²⁾ artikli 4 lõikega 2 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklitega 47 ja 52? Kas kooskõla puudumise korral on vahet, kui korduva taotluse raames esitab taotleja dokumentide koopiad või dokumendid, mis pärinevad allikast, mida ei ole võimalik objektiivselt kontrollida?
2. Kas direktiivi 2013/32/EL artiklit 40 koosmõjus direktiivi 2011/95/EL artikli 4 lõikega 2 tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi menetleva ametiasutusel on lubatud dokumentide läbivaatamisel ja neile tõendusjõu omistamisel teha vahet selle põhjal, kas dokumendid esitatakse esmase taotluse või korduva taotluse raames? Kas juhul, kui dokumendid esitatakse korduva taotluse raames, on liikmesriigil lubatud loobuda koostöökohustuse edasisest täitmisest, kui dokumentide ehtsust ei ole võimalik tuvastada?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiiv 2013/32/EL rahvusvahelise kaitse seisundi andmise ja äravõtmise menetluse ühiste nõuete kohta (ELT 2013, L 180, lk 60).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. detsembri 2011. aasta direktiiv 2011/95/EL, mis käsitleb nõudeid, millele kolmandate riikide kodanikud ja kodakondsuseta isikud peavad vastama, et kvalifitseeruda rahvusvahelise kaitse saajaks, ning nõudeid pagulaste või täiendava kaitse saamise kriteeriumidele vastavate isikute ühetaolisele seisundile ja antava kaitse sisule (ELT 2011, L 337, lk 9).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Hoge Raad der Nederlanden (Madalmaad) 17. detsembril 2019 – Stichting Waternet versus MG

(Kohtuasi C-922/19)

(2020/C 103/16)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Hoge Raad der Nederlanden

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Stichting Waternet

Vastustaja kassatsioonimenetluses: MG

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 97/7/EÜ⁽¹⁾ artiklit 9 ja direktiivi 2011/83/EL⁽²⁾ artiklit 27 tuleb koosmõjus direktiivi 2005/29/EÜ artikli 5 lõikega 5 ja I lisa punktiga 29 tõlgendada nii, et tegemist on vee inertsmüügiga viidatud sätete tähenduses, kui vee-ettevõtja kaubandustava seisneb järgmises:
 - (i) vee-ettevõtjal on seaduse alusel a) ainupädevus ja kohustus tagada ühisveevärgi kaudu oma tegevuspiirkonnas varustamine veega, b) kohustus teha asjaomase taotluse esitanud isikutele pakkumus ühisveevärgiga liitumiseks ja nende varustamiseks veega;
 - (ii) vee-ettevõtja säilitab tarbija korteri ühendatuse ühisveevärgiga, mis oli olemas enne tarbija elamaasumist korterisse, millest tulenevalt on veetorud tarbija korteris surve all ja tarbija saab pärast aktiivse ja teadliku toiminguga tegemist – nimelt keerates lahti veekraani või tehes sellega samaväärse toiminguga – vajaduse korral võtta vett, seda ka pärast teatamist, et ta ei soovi sõlmida veevarustuslepingut, ja

(iii) vee-ettevõtja esitab arve, kui võrd tarbija on aktiivse ja teadliku toiminguga tegemise kaudu vett realselt võtnud, kusjuures rakendatud tasumäärad on kulupõhised, läbipaistvad ja mittediskrimineerivad ning alluvad avaliku sektori kontrollile?

2. Kas direktiivi 97/7/EÜ artikkel 9 ja direktiivi 2011/83/EL artikkel 27 koosmõjus direktiivi 2005/29/EÜ⁽³⁾ artikli 5 lõikega 5 ja I lisa punktiga 29 takistavad eeldamast, et vee-ettevõtja ja tarbija vahel on sõlmitud veevarustusleping, kui (i) tarbija – samamoodi nagu Madalmaade keskmine tarbija – teab, et vee tarnimisel tekivad kulud, (ii) sellegipoolest tarbib tarbija vett korrapäraselt pikema aja vältel, (iii) tarbija jätkab vee tarbimist ka siis, kui ta on saanud vee-ettevõtjalt tervituskirja, arved ja meeldetuletused, ja (iv) pärast seda, kui kohus on andnud loa lõpetada korteri varustamine veega, teatab tarbija oma soovist sõlmida vee-ettevõtjaga ikkagi leping?

(1) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 1997. aasta direktiiv 97/7/EÜ tarbijate kaitse kohta sidevahendi abil sõlmitud lepingute korral (EÜT 1997, L 144, lk 19; ELT eriväljaanne 15/03, lk 319).

(2) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2011. aasta direktiiv 2011/83/EL tarbija õiguste kohta, millega muudetakse nõukogu direktiivi 93/13/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 1999/44/EÜ ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 85/577/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 97/7/EÜ (ELT 2011, L 304, lk 64).

(3) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2005. aasta direktiiv 2005/29/EÜ, mis käsitleb ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausaid kaubandustavasid siseturul ning millega muudetakse nõukogu direktiivi 84/450/EMÜ, Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 97/7/EÜ, 98/27/EÜ ja 2002/65/EÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EÜ) nr 2006/2004 (ebausate kaubandustavade direktiiv) (ELT 2005, L 149, lk 22).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal Supremo (Hispaania) 17. detsembril 2019 – Van Ameyde España S.A. versus GES Seguros y Reaseguros S.A.

(Kohtuasi C-923/19)

(2020/C 103/17)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal Supremo

Põhikohtuasja pooled

Kostja ja kassaator: Van Ameyde España S.A.

Hageja ja vastustaja: GES Seguros y Reaseguros S.A.

Eelotsuse küsimused

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. septembri 2009. aasta direktiivi 2009/103/EÜ mootorsõidukite kasutamise tsiviilvastutuskindlustuse ja sellise vastutuse kindlustamise kohustuse täitmise kohta⁽¹⁾ artikli 3 viimase lõiguga, koostoimes sama direktiivi artikliga 1, on vastuolus liikmesriigi õigusnormi (mootorsõidukite kasutamise tsiviilvastutust ja liikluskindlustust käsitleva seaduse artikli 5 lõige 2) tõlgendamine nii, et vedukauto või veduki kohustuslik kindlustus ei kata niisugustel juhtudel nagu põhikohtuasjas poolhaagisele tekitatud kahju, kuna leitakse, et poolhaagis on samastatav veose või veetavate asjadega, või koguni seepärast, et leitakse, et varakahju seisukohast moodustab poolhaagis vedukauto või vedukiga koos ühe ainsa sõiduki?

(1) ELT 2009, L 263, lk 11.